

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 236/2014

z dnia 11 marca 2014 r.

ustanawiające wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 209 ust. 1 i art. 212 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia Europejska powinna przyjąć kompleksowy pakiet instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych obejmujących swym zasięgiem polityki związane z takimi działaniami, które wymagają określonych wspólnych zasad i procedur wdrażania. Instrumentami na rzecz finansowania działań zewnętrznych na lata 2014-2020 są: Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 ⁽³⁾, Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 235/2014 ⁽⁴⁾, Europejski Instrument Sąsiedztwa (ENI) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 ⁽⁵⁾, Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 230/2014 ⁽⁶⁾, Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 ⁽⁷⁾ oraz Instrument Partnerstwa na

rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 ⁽⁸⁾ (zwane dalej zbiorczo „instrumentami” i indywidualnie „instrumentem”).

(2) Wspólne zasady i procedury powinny być zgodne z zasadami finansowymi mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽⁹⁾, w tym w odnośnych przepisach przyjętych przez Komisję ⁽¹⁰⁾ w celu wykonania tego rozporządzenia.

(3) W instrumentach zasadniczo przewiduje się, że działania finansowane na ich podstawie powinny być objęte wieloletnim programowaniem indykatywnym, które zapewni ramy służące podejmowaniu decyzji w sprawie finansowania zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012 oraz z procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹¹⁾.

(4) Decyzje w sprawie finansowania powinny przyjmować formę rocznych lub wieloletnich programów działania i środków indywidualnych w przypadku planowania według wieloletniego programowania indykatywnego, środków specjalnych, gdy wymagają tego nieprzewidziane i należyte uzasadnione potrzeby lub okoliczności, i środków wsparcia. Środki wsparcia można przyjąć jako część rocznego lub wieloletniego programu działania albo poza zakresem indykatywnych dokumentów programowych.

(5) Decyzje w sprawie finansowania powinny zawierać w załączniku opis każdego działania, określający jego cele, główne działania, oczekiwane rezultaty, metody wdrażania, budżet i indykatywny harmonogram, wszelkie powiązane środki wsparcia oraz system monitorowania efektywności wdrażania, i powinny być zatwierdzane zgodnie z procedurami przewidzianymi w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011.

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 110.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 marca 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014-2020 (zob. s. 44 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 235/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (zob. s. 85 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa (zob. s. 27 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 230/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) (zob. s. 11 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi (zob. s. 77 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (6) Uwzględniając specyfikę tych aktów wykonawczych pod względem programowania polityki lub wykonania finansowego, w szczególności ich wpływu na budżet, do ich przyjmowania należy stosować procedurę sprawdzającą, z wyjątkiem środków indywidualnych i specjalnych poniżej wcześniej ustalonych progów. Jednak w należycie uzasadnionych przypadkach związanych z koniecznością szybkiej reakcji ze strony Unii, gdy wymaga tego szczególnie pilna potrzeba, Komisja powinna przyjmować akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie. Parlament Europejski powinien być o tym należycie informowany zgodnie z właściwymi przepisami rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
- (7) W toku wdrażania instrumentów, gdy zarządzanie działaniem zostało powierzone pośrednikowi finansowemu, decyzja Komisji powinna obejmować w szczególności przepisy dotyczące podziału ryzyka, przejrzystości, wynagrodzenia pośrednika odpowiedzialnego za wdrażanie, wykorzystania i ponownego wykorzystania środków finansowych i ewentualnych zysków, oraz obowiązków sprawozdawczych i mechanizmów kontrolnych, przy uwzględnieniu odpowiednich przepisów rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.
- (8) Unia powinna dążyć do najbardziej skutecznego wykorzystania dostępnych zasobów w celu optymalizacji wpływu prowadzonych przez nią działań zewnętrznych. Powinno się to osiągać dzięki spójności i komplementarności unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych oraz stworzeniu synergii między instrumentami i innymi politykami Unii. Powinno to również pociągać za sobą wzajemne wzmocnianie programów opracowywanych w ramach instrumentów oraz, w stosownych przypadkach, wykorzystywanie instrumentów finansowych, które pozwalają osiągnąć efekt dźwigni.
- (9) Zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) działania Unii na arenie międzynarodowej mają opierać się na zasadach, które leżą u podstaw jej utworzenia, rozwoju i rozszerzania oraz które zamierza ona wspierać na świecie, a mianowicie na zasadach demokracji, praworządności, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, zasadach równości i solidarności oraz poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego.
- (10) Zgodnie ze zobowiązaniami Unii podjętymi podczas trzeciego i czwartego forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy (Akra 2008 r. i Pusan 2011 r.) oraz zaleceniem Komitetu Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju („OECD-DAC”) w sprawie niewiązania oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) w odniesieniu do krajów najbiedniej rozwiniętych i głęboko zadłużonych krajów ubogich, Komisja powinna w jak największym zakresie udzielać niewiązanej pomocy unijnej, w tym w odniesieniu do innowacyjnych mechanizmów finansowania, a także powinna propagować udział podmiotów z krajów partnerskich w postępowaniach o udzielanie zamówień.
- (11) Aby zapewnić widoczność pomocy Unii wśród obywateli krajów beneficjentów i obywateli Unii, należy w stosownych przypadkach przeprowadzić za pomocą odpowiednich środków ukierunkowaną kampanię komunikacyjną i informacyjną.
- (12) Zewnętrzne działania Unii w ramach instrumentów powinny przyczyniać się do osiągnięcia konkretnych rezultatów (obejmujących efekty, wyniki i wpływ) w krajach korzystających z zewnętrznej pomocy finansowej Unii. Jeżeli jest to możliwe i stosowne, rezultaty działań zewnętrznych Unii i skuteczność konkretnego instrumentu należy monitorować i oceniać na podstawie uprzednio zdefiniowanych, jasnych, przejrzystych i — w stosownych przypadkach — właściwych dla danego państwa i mierzalnych wskaźników, dostosowanych do specyfiki i celów danego instrumentu.
- (13) Należy chronić interesy finansowe Unii z zastosowaniem proporcjonalnych środków w całym cyklu wydatkowania, w tym poprzez zapobieganie nieprawidłowościom, ich wykrywanie i prowadzenie dochodzeń w ich sprawie, odzyskiwanie utraconych, nienależnie wypłaconych lub niewłaściwie wykorzystanych środków oraz, w stosownych przypadkach, poprzez nakładanie kar. Działania te należy prowadzić zgodnie z mającymi zastosowanie umowami zawartymi z organizacjami międzynarodowymi i państwami trzecimi.
- (14) Należy wprowadzić przepisy w odniesieniu do metod finansowania, ochrony interesów finansowych Unii, zasad dotyczących obywatelstwa i pochodzenia, oceny działań, sprawozdawczości i przeglądu oraz oceny instrumentów.
- (15) Bez uszczerbku dla mechanizmów współpracy wypracowanych wraz z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na wszystkich szczeblach zgodnie z art. 11 TUE zainteresowane podmioty w krajach beneficjentów, w tym organizacje społeczeństwa obywatelskiego i władze lokalne, odgrywają istotną rolę w zewnętrznej polityce Unii. Podczas procesu wdrażania, w szczególności w trakcie przygotowywania, wykonywania, monitorowania i oceny środków przyjmowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, ważne jest, aby stosownie zasięgać ich opinii w celu zapewnienia, by odgrywały one znaczącą rolę w tym procesie, a także należycie uwzględniać ich specyfikę.

- (16) Zgodnie z art. 208, art. 209 ust. 3 i art. 212 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz na warunkach określonych w Statucie Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) oraz w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1080/2011/UE⁽¹⁾, EBI przyczynia się do wdrożenia środków koniecznych do realizacji celów polityki rozwojowej Unii i innych polityk zewnętrznych Unii oraz uzupełnia działania w ramach unijnych instrumentów na rzecz działań wewnętrznych. Należy korzystać z możliwości łączenia finansowania ze środków EBI z zasobami budżetowymi Unii. W unijnym procesie programowania zasięga się — w stosownych przypadkach — opinii EBI.
- (17) Organizacje międzynarodowe i agencje rozwoju stale współpracują z organizacjami typu non-profit jako partnerami wykonawczymi i w należycie uzasadnionych przypadkach mogą być zmuszone powierzać takim organizacjom zadania związane z wykonaniem budżetu. W drodze odstępstwa od art. 58 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć przepisy umożliwiające powierzenie takich zadań organizacjom typu non-profit na warunkach odpowiadających warunkom mającym zastosowanie do Komisji.
- (18) Aby zwiększać odpowiedzialność krajów partnerskich za swój rozwój oraz podnosić trwałość pomocy zewnętrznej, a także zgodnie z zobowiązaniami w zakresie skuteczności pomocy międzynarodowej podjętymi przez Unię i kraje partnerskie, Unia powinna propagować — w stosownych przypadkach w kontekście charakteru danego działania — wykorzystywanie instytucji, systemów i procedur krajów partnerskich.
- (19) Zgodnie z Konsensusem europejskim w sprawie rozwoju i programem skuteczności pomocy międzynarodowej oraz zgodnie z tym, co podkreślono w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE dla krajów rozwijających się, w komunikacie Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju — Program działań na rzecz zmian” oraz w konkluzjach Rady z dnia 14 maja 2012 r. w sprawie „Przyszłego podejścia do wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich”, wsparcie budżetowe ma być wykorzystywane skutecznie w celu wspierania ograniczania ubóstwa i wykorzystywania systemów krajowych, a także w celu zwiększania przewidywalności pomocy i wzmocnienia odpowiedzialności krajów partnerskich za opracowywanie polityk i reform. Wyplata prognozowanych transz budżetowych powinna być uzależniona od postępów w realizacji celów uzgodnionych z krajami partnerskimi. W krajach korzystających z tego rodzaju unijnej pomocy finansowej Unia wspiera rozwijanie kontroli parlamentarnej i zdolności w zakresie kontroli

oraz zwiększanie przejrzystości i poprawę publicznego dostępu do informacji.

- (20) Unijne działania służące wspieraniu zasad demokracji i wzmocnieniu demokratyzacji można realizować między innymi poprzez wsparcie dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych instytucji działających w tym obszarze, takich jak Europejski Fundusz na rzecz Demokracji.
- (21) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (22) Właściwe jest dostosowanie okresu stosowania niniejszego rozporządzenia do okresu stosowania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013⁽²⁾. Niniejsze rozporządzenie powinno być zatem stosowane od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

WDRAŻANIE

Artykuł 1

Przedmiot i zasady

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady i warunki udzielania przez Unię pomocy finansowej na rzecz działań, w tym programów działania i innych środków, w ramach następujących instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych na lata 2014-2020: Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI), Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR), Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (ENI), Instrumentu na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) oraz Instrumentu Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi (zwanymi dalej zbiorczo „instrumentami” i indywidualnie „instrumentem”).

Do celów niniejszego rozporządzenia termin „kraje” w stosownych przypadkach obejmuje również terytoria i regiony.

(1) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1080/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie udzielenia gwarancji UE dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Unii oraz uchylecia decyzji nr 633/2009/WE (Dz.U. L 280 z 27.10.2011, s. 1).

(2) Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do realizacji działań finansujących program Erasmus+ w ramach rozporządzenia (UE) nr 233/2014, rozporządzenia (UE) nr 232/2014, rozporządzenia (UE) nr 231/2014 i rozporządzenia (UE) nr 234/2014. Działania te są realizowane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013⁽¹⁾, na podstawie dokumentów dotyczących programowania indykatywnego, o których mowa w mającym zastosowanie instrumencie, przy zapewnieniu zgodności z powyższymi rozporządzeniami.

3. Komisja zapewnia, by działania były wdrażane zgodnie z celami mającego zastosowanie instrumentu oraz przy zapewnieniu skutecznej ochrony interesów finansowych Unii. Unijna pomoc finansowa udzielana w ramach instrumentów musi być zgodna z zasadami i procedurami ustanowionymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012, które określa podstawowe ramy finansowe i prawne ich wdrażania.

4. Stosując niniejsze rozporządzenie, Komisja wykorzystuje najskuteczniejsze i najefektywniejsze metody wdrażania. O ile jest to możliwe i stosowne w kontekście charakteru danego działania, Komisja w pierwszej kolejności stosuje również procedury najprostsze.

5. W związku z ust. 4 Komisja, stosując niniejsze rozporządzenie, preferuje — w każdym przypadku, gdy jest to możliwe i stosowne w kontekście charakteru danego działania — korzystanie z systemów krajów partnerskich.

6. Unia stara się propagować, rozwijać i umacniać zasady demokracji, praworządności oraz poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, na których się opiera, poprzez — w stosownych przypadkach — dialog i współpracę z krajami i regionami partnerskimi. Unia uwzględni te zasady we wdrażaniu instrumentów.

Artykuł 2

Przyjmowanie programów działania, środków indywidualnych i środków specjalnych

1. W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje roczne programy działania na podstawie indykatywnych dokumentów programowych określonych we właściwym instrumencie. Komisja może również przyjmować wieloletnie programy działania zgodnie z art. 6 ust. 3.

Programy działania uszczegóławiają — dla poszczególnych działań — wyznaczone cele, oczekiwane wyniki i główne działania, metody wdrażania, budżet i indykatywny harmonogram, wszelkie powiązane środki wsparcia i system monitorowania efektywności wdrażania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylające decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50).

W razie potrzeby — przed przyjęciem rocznych lub wieloletnich programów działania lub po ich przyjęciu — pojedyncze działanie można przyjąć jako środek indywidualny.

Komisja może przyjąć środki specjalne, nieprzewidziane w indykatywnych dokumentach programowych, w razie wystąpienia niespodziewanych i należyście uzasadnionych potrzeb lub okoliczności oraz gdy finansowanie nie jest możliwe w bardziej stosownych źródłach, w tym środki mające na celu ułatwienie przejścia od pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych do długoterminowych działań na rzecz rozwoju lub środków mających na celu lepsze przygotowanie ludności na ponowne wystąpienie sytuacji kryzysowej.

2. Programy działania, środki indywidualne i środki specjalne określone w ust. 1 niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 3.

3. Procedura, o której mowa w ust. 2, nie jest wymagana w przypadku:

- a) środków indywidualnych, w odniesieniu do których unijna pomoc finansowa nie przekracza 5 mln EUR;
- b) środków specjalnych, w odniesieniu do których unijna pomoc finansowa nie przekracza 10 mln EUR;
- c) zmian technicznych w programach działania, środkach indywidualnych i środkach specjalnych. Zmiany techniczne są to takie dostosowania jak:
 - (i) przedłużenie okresu wdrażania;
 - (ii) realokacja środków finansowych między działaniami zawartymi w rocznym lub wieloletnim programie działania; lub
 - (iii) zwiększenie lub zmniejszenie budżetu rocznych lub wieloletnich programów działania, środków indywidualnych lub środków specjalnych o nie więcej niż 20 % pierwotnego budżetu i bez przekroczenia 10 mln EUR,

pod warunkiem że takie zmiany nie wpłyną znacząco na cele danego środka.

Parlament Europejski i państwa członkowskie są informowane — za pośrednictwem właściwego komitetu, o którym mowa w art. 16 — o środkach przyjętych na mocy niniejszego ustępu, w terminie jednego miesiąca od ich przyjęcia.

4. Przepisy ust. 1, 2 i 3 dotyczące programów działania i środków indywidualnych nie mają zastosowania do współpracy transgranicznej w ramach ENI.

5. W przypadku należyście uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby, takiej jak kryzys lub bezpośrednie zagrożenie demokracji, praworządności, praw człowieka lub podstawowych wolności, Komisja może przyjąć środki indywidualne lub środki specjalne lub zmiany do istniejących programów działania i środków, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16 ust. 4.

6. Na poziomie projektu prowadzony jest odpowiedni monitoring środowiskowy, między innymi pod kątem wpływu projektu na zmianę klimatu i różnorodność biologiczną, zgodnie z mającymi zastosowanie aktami ustawodawczymi Unii, w tym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE⁽¹⁾ i dyrektywą Rady 85/337/EWG⁽²⁾, w stosownych przypadkach łącznie z oceną oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięć, które mogą mieć wpływ na środowisko, w szczególności w przypadku nowych, dużych projektów infrastrukturalnych. W stosownych przypadkach w toku realizacji programów sektorowych przeprowadza się strategiczne oceny oddziaływania na środowisko. W procesie przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko zapewnia się udział zainteresowanych stron i publiczny dostęp do wyników takiej oceny.

7. Przygotowując i realizując programy i projekty, należy uwzględnić kryteria dotyczące dostępności dla osób niepełnosprawnych.

Artykuł 3

Środki wsparcia

1. Unijne finansowanie może obejmować wydatki na wdrożenie instrumentów i realizację ich celów, w tym na wsparcie administracyjne związane z przygotowaniem, działaniami następczymi, monitorowaniem oraz działaniami w zakresie kontroli i oceny bezpośrednio niezbędnymi do wdrożenia, a także wydatki poniesione przez delegatury Unii na wsparcie administracyjne potrzebne do zarządzania operacjami finansowanymi w ramach instrumentów.

2. Z zastrzeżeniem, że działania określone w lit. a), b) i c) są związane z ogólnymi celami mającego zastosowanie instrumentu wdrażanego za pomocą działań, unijne finansowanie może być przeznaczone na:

- analizy, spotkania, działania informacyjne, uświadamiające, szkolenia, przygotowanie i wymianę doświadczeń i najlepszych praktyk, działalność wydawniczą i wszelkie inne wydatki na pomoc administracyjną lub techniczną konieczne do zarządzania działaniami;
- działania badawcze i analizy dotyczące istotnych zagadnień oraz ich upowszechnianie;
- wydatki związane z wykonywaniem działań informacyjnych i komunikacyjnych, w tym na opracowanie strategii komunikacyjnych i komunikację instytucjonalną dotyczącą politycznych priorytetów Unii.

3. Środki wsparcia mogą być finansowane w zakresie wykraczającym poza indykatywne dokumenty programowe. W stosownych przypadkach Komisja przyjmuje środki wsparcia zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 3.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40).

Procedura sprawdzająca nie ma zastosowania do przyjmowania środków wsparcia, w odniesieniu do których unijna pomoc finansowa nie przekracza 10 mln EUR.

Parlament Europejski i państwa członkowskie są informowane — za pośrednictwem właściwego komitetu, o którym mowa w art. 16 — o środkach wsparcia, w odniesieniu do których unijna pomoc finansowa nie przekracza 10 mln EUR, w terminie jednego miesiąca od ich przyjęcia.

TYTUŁ II

PRZEPISY DOTYCZĄCE METOD FINANSOWANIA

Artykuł 4

Ogólne przepisy dotyczące finansowania

1. Unijna pomoc finansowa może być udzielana z wykorzystaniem rodzajów finansowania przewidzianych w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012, a w szczególności:

- dotacji;
- zamówień na usługi, dostawy lub roboty budowlane;
- ogólnego lub sektorowego wsparcia budżetowego;
- wpłat na rzecz funduszy powierniczych utworzonych przez Komisję, zgodnie z art. 187 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012;
- instrumentów finansowych, takich jak pożyczki, gwarancje, kapitałowe lub quasi-kapitałowe instrumenty inwestycyjne, inwestycje lub udziały, a także instrumenty podziału ryzyka, w miarę możliwości pod kierownictwem EBI zgodnie z jego zewnętrznym mandatem na mocy decyzji nr 1080/2011/UE⁽³⁾, wielostronnej europejskiej instytucji finansowej, takiej jak Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju, lub dwustronnej europejskiej instytucji finansowej, np. dwustronnej banków rozwoju, ewentualnie w połączeniu z dodatkowymi dotacjami z innych źródeł.

2. Podstawą ogólnego lub sektorowego wsparcia budżetowego, o którym mowa w ust. 1 lit. c), jest wzajemna odpowiedzialność i wspólne zobowiązanie się do przestrzegania powszechnych wartości; służy ono zacieśnieniu umownych partnerstw między Unią a krajami partnerskimi w celu propagowania demokracji, praw człowieka i praworządności, wspierania trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu i eliminowania ubóstwa.

Podstawą wszelkich decyzji o udzieleniu ogólnego lub sektorowego wsparcia budżetowego są: strategie wsparcia budżetowego uzgodnione przez Unię, wyraźny zestaw kryteriów kwalifikowalności i dokładna ocena zagrożeń i korzyści.

Jednym z kluczowych czynników warunkujących taką decyzję jest ocena zaangażowania krajów partnerskich na rzecz demokracji, praw człowieka i praworządności oraz ocena dotychczasowych wyników i postępów w tym zakresie. Ogólne lub sektorowe wsparcie budżetowe musi być zróżnicowane, tak aby lepiej odpowiadać sytuacji politycznej, gospodarczej i społecznej danego kraju partnerskiego, z uwzględnieniem sytuacji niestabilności.

⁽³⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1080/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie udzielenia gwarancji UE dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Unii oraz uchylecia decyzji nr 633/2009/WE (Dz.U. L 280 z 27.10.2011, s. 1).

Udzielając ogólnego lub sektorowego wsparcia budżetowego zgodnie z art. 186 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, Komisja jasno określa i monitoruje jego warunkowość, a także wspiera rozwój parlamentarnej zdolności w zakresie kontroli i audytu oraz zwiększonej przejrzystości i publicznego dostępu do informacji. Wypłata środków pochodzących z ogólnego lub sektorowego wsparcia budżetowego jest uzależniona od dokonania zadowalających postępów w osiągnięciu celów uzgodnionych z krajem partnerskim.

3. Wszystkie podmioty, którym powierzono wdrażanie instrumentów finansowych, o których mowa w ust. 1 lit. e), spełniają wymogi rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 i zapewniają zgodność z unijnymi celami, normami i politykami oraz najlepszymi praktykami dotyczącymi wykorzystywania unijnych środków finansowych oraz związanej z nimi sprawozdawczości.

Do celów wdrażania i celów sprawozdawczych te instrumenty finansowe mogą zostać połączone w grupy instrumentów finansowych.

Unijnej pomocy finansowej można również udzielać, zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012, za pomocą wpłat na rzecz funduszy międzynarodowych, regionalnych lub krajowych, takich jak fundusze utworzone lub zarządzane przez EBI, państwa członkowskie lub kraje i regiony partnerskie lub organizacje międzynarodowe, w celu zapewnienia źródeł współfinansowania wśród dużego grona darczyńców, lub na rzecz funduszy utworzonych przez co najmniej jednego darczyńcę w celu wspólnej realizacji projektów.

4. W stosownych przypadkach należy propagować wzajemny dostęp unijnych instytucji finansowych do instrumentów finansowych ustanowionych przez inne organizacje.

5. Udzielając unijnej pomocy finansowej, o której mowa w ust. 1, Komisja w stosownych przypadkach przyjmuje wszystkie środki niezbędne do zapewnienia widoczności unijnego wsparcia finansowego. Obejmują one środki nakładające na odbiorców unijnych środków finansowych wymogi w zakresie widoczności, prócz należycie uzasadnionych przypadków. Komisja jest odpowiedzialna za monitorowanie przestrzegania tych wymogów przez odbiorców.

6. Wszystkie dochody pochodzące z instrumentu finansowego przeznacza się na odpowiadający mu instrument jako wewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel. Co pięć lat Komisja przeprowadza analizę wkładu, jaki istniejące instrumenty finansowe wniosły w osiągnięciu unijnych celów, oraz skuteczności tych instrumentów finansowych.

7. Komisja wdraża unijną pomoc finansową, zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012, bezpośrednio przez departamenty Komisji, delegatury Unii i agencje wykonawcze, w drodze zarządzania dzielonego z państwami członkowskimi, lub też pośrednio, powierzając zadania związane z wykonaniem budżetu podmiotom wymienionym w rozporządzeniu (UE,

Euratom) nr 966/2012. Podmioty te zapewniają spójność z polityką zewnętrzną Unii i mogą powierzyć zadania związane z wykonaniem budżetu innym podmiotom na warunkach odpowiadających warunkom mającym zastosowanie do Komisji.

Podmioty te wypełniają swoje obowiązki wynikające z art. 60 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 w ujęciu rocznym. Opinię kontrolera przedstawia się — jeżeli jest to wymagane — w ciągu jednego miesiąca od sprawozdania i deklaracji zarządczej, aby została uwzględniona w poświadczeniu wiarygodności Komisji.

Organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 58 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, oraz organy państw członkowskich, o których mowa w art. 58 ust. 1 lit. c) ppkt (v) i (vi) tego rozporządzenia, którym Komisja powierzyła zadania, także mogą powierzać zadania związane z wykonaniem budżetu organizacjom typu non-profit mającym stosowne zdolności operacyjne i finansowe, na warunkach odpowiadających warunkom mającym zastosowanie do Komisji.

Podmioty spełniające kryteria określone w art. 60 ust. 2 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 uznaje się za spełniające kryteria wyboru, o których mowa w art. 139 tego rozporządzenia.

8. Rodzaje finansowania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i w art. 6 ust. 1, oraz metody wdrażania, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, wybiera się pod kątem ich zdolności do realizacji szczegółowych celów poszczególnych działań i do osiągnięcia wyników, z uwzględnieniem w szczególności kosztów kontroli, obciążenia administracyjnego oraz przewidywanego ryzyka braku zgodności. W przypadku dotacji powyższa zasada obejmuje rozważenie możliwości zastosowania płatności ryczałtowych, stawek zryczałtowanych i skali kosztów jednostkowych.

9. Działania finansowane w ramach instrumentów mogą być realizowane z wykorzystaniem współfinansowania równoległego lub wspólnego.

W przypadku współfinansowania równoległego działanie zostaje podzielone na kilka wyraźnie identyfikowalnych elementów, które są osobno finansowane przez poszczególnych partnerów przekazujących współfinansowanie w sposób każdorazowo umożliwiający określenie końcowego przeznaczenia środków.

W przypadku współfinansowania wspólnego całkowity koszt działania dzieli się pomiędzy poszczególnych partnerów współfinansujących, a zasoby trafiają do jednej puli w sposób uniemożliwiający określenie źródła finansowania poszczególnych zadań realizowanych w ramach danego działania. W takich przypadkach publikowanie ex-post informacji na temat umów o udzielenie dotacji i umów w sprawie zamówień przewidziane w art. 35 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 odbywa się zgodnie z zasadami regulującymi podmioty, którym powierzono wdrażanie, jeżeli takie zasady istnieją.

10. W przypadku korzystania z jednego z rodzajów finansowania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu lub art. 6 ust. 1, współpraca między Unią a jej partnerami może przyjąć, między innymi, formę:

- a) uzgodnień trójstronnych, na mocy których Unia koordynuje wspólnie z państwami trzecimi swoją pomoc na rzecz kraju lub regionu partnerskiego;
- b) środków współpracy administracyjnej, takich jak partnerstwo między instytucjami publicznymi, organami władz lokalnych, krajowymi organami publicznymi lub podmiotami prawa prywatnego, którym powierzono zadania użyteczności publicznej, danego państwa członkowskiego a podmiotami kraju lub regionu partnerskiego, a także środków współpracy z udziałem ekspertów z sektora publicznego oddelęgowanych przez państwa członkowskie oraz ich władze regionalne i lokalne;
- c) udziału w niezbędnych kosztach zawiązania partnerstwa publiczno-prywatnego i zarządzania nim;
- d) programów wspierania polityki sektorowej, w ramach których Unia udziela wsparcia dla realizacji programów sektorowych krajów partnerskich;
- e) w przypadku ENI oraz IPA II, udziału w kosztach uczestnictwa państw w unijnych programach i w pracach agencji unijnych;
- f) dotacji na spłatę odsetek;
- g) finansowania za pomocą dotacji dla agencji unijnych.

11. Współpracując z zainteresowanymi podmiotami z krajów beneficjentów, Komisja uwzględni ich specyfikę, w tym potrzeby i sytuację — przy określaniu warunków finansowania, rodzajów wkładów, warunków udzielania dotacji i przepisów administracyjnych dotyczących zarządzania nimi — w celu dotarcia do jak najszerszego grona tych podmiotów i jak najlepszego spełnienia ich oczekiwań. Zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012 zachęca się do stosowania warunków szczególnych, takich jak umowy o partnerstwie, zezwalanie na udzielanie dotacji w systemie kaskadowym, bezpośrednie udzielanie dotacji lub zaproszenia do składania ofert z zastosowaniem kryteriów kwalifikowalności lub stosowanie płatności ryczałtowych.

12. Udzielając wsparcia dla przemian i reform w krajach partnerskich, Unia korzysta, w stosownych przypadkach, z doświadczeń państw członkowskich i wyciągniętych wniosków oraz wymienia się nimi.

Artykuł 5

Podatki, cła i opłaty

Unijna pomoc nie generuje szczególnych podatków, ceł ani opłat i nie stwarza obowiązku ich pobierania.

W stosownych przypadkach negocjuje się z państwami trzecimi odpowiednie przepisy w celu zwolnienia działań wdrażających unijną pomoc finansową z podatków, ceł i innych obciążeń fiskalnych. W przeciwnym razie stosowne podatki, cła i opłaty są kwalifikowalne na warunkach określonych w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012.

Artykuł 6

Szczegółowe przepisy dotyczące finansowania

1. Oprócz rodzajów finansowania, o których mowa w art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, unijnej pomocy finansowej w ramach niżej wymienionych instrumentów można udzielać zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012 również przy użyciu następujących rodzajów finansowania:

- a) w ramach DCI i w ramach ENI — umorzenia długów w kontekście uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym programów redukcji zadłużenia;
- b) w ramach DCI i w ramach Instrumentu na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju, w wyjątkowych przypadkach — sektorowych i ogólnych programów importu, które mogą przyjmować formę:
 - (i) sektorowych programów importu towarów;
 - (ii) sektorowych programów importu zapewniających walutę obcą na finansowanie importu dla danego sektora; lub
 - (iii) ogólnych programów importu zapewniających walutę obcą na finansowanie importu ogólnego, obejmującego szeroką gamę produktów;
- c) w ramach EIDHR — bezpośredniego udzielania:

- (i) dotacji o niskiej wartości dla obrońców praw człowieka w celu finansowania pilnych działań w zakresie ochrony, w stosownych przypadkach bez potrzeby współfinansowania;
- (ii) dotacji, w stosownych przypadkach bez potrzeby współfinansowania, na finansowanie działań w skrajnie trudnych warunkach lub sytuacjach określonych w art. 2 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 235/2014, w których opublikowanie zaproszenia do składania wniosków byłoby niestosowne. Kwota tych dotacji nie może przekroczyć 1 000 000 EUR i jest udzielana na okres nieprzekraczający 18 miesięcy, który można przedłużyć o dodatkowych 12 miesięcy w razie wystąpienia obiektywnych i nieprzewidzianych przeszkód w wykorzystaniu dotacji;
- (iii) dotacji na rzecz Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka, a także Wspólnego Centrum Uniwersytetów Europejskich na rzecz Praw Człowieka i Demokracji, które oferuje europejski program studiów magisterskich w dziedzinie praw człowieka i demokracji, oraz na rzecz programu stypendiów UE-ONZ, a także na rzecz powiązanej z nim sieci uczelni oferujących programy studiów podyplomowych w dziedzinie praw człowieka, w tym stypendia dla studentów i obrońców praw człowieka z państw trzecich.

2. W ramach ENI i IPA II programy dotyczące współpracy transgranicznej są realizowane w szczególności w drodze zarządzania dzielonego z państwami członkowskimi lub zarządzania pośredniego z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi. Szczegółowe zasady są określane w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 232/2014 i rozporządzenia (UE) nr 231/2014.

3. Komisja może przyjmować wieloletnie programy działania:

- a) na okres nieprzekraczający trzech lat w przypadku powtarzających się działań;
- b) na okres nieprzekraczający siedmiu lat w ramach IPA II.

W przypadku zaciągania zobowiązań wieloletnich zawierają one przepisy stwierdzające, że — w odniesieniu do lat innych niż rok podjęcia pierwotnego zobowiązania — zobowiązania są indykatywne i uzależnione od przyszłych budżetów rocznych Unii.

4. Zobowiązania budżetowe z tytułu działań w ramach ENI i IPA II trwających dłużej niż jeden rok można podzielić na raty roczne wypłacane na przestrzeni kilku lat.

W takich przypadkach, o ile mające zastosowanie przepisy nie stanowią inaczej, Komisja automatycznie umarza każdą część zobowiązania budżetowego dla danego programu, która — do dnia 31 grudnia piątego roku następującego po roku, w którym zaciągnięto zobowiązanie budżetowe — nie została wykorzystana do celów płatności zaliczkowych lub płatności okresowych lub w odniesieniu do której podmiot, któremu powierzono zadania, nie przedstawił żadnej poświadczonej deklaracji wydatków ani żadnego wniosku o płatność.

5. Przepisy regulujące współpracę transgraniczną w ramach IPA II realizowaną w drodze zarządzania dzielonego z państwami członkowskimi muszą być zgodne z przepisami zawartymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ⁽¹⁾ oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 ⁽²⁾.

Artykuł 7

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja przyjmuje odpowiednie środki mające na celu zapewnienie, w trakcie realizacji działań finansowanych na mocy niniejszego rozporządzenia, ochrony interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, przez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, przez odzyskiwanie lub, w stosownych przypadkach, zwrot kwot nienależnie wypłaconych, a także — w stosownych przypadkach — przez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary administracyjne i finansowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259).

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy mają uprawnienia do audytu lub — w przypadku organizacji międzynarodowych — uprawnienia do weryfikacji, zgodnie z umowami z nimi zawartymi, na podstawie dokumentacji i na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽³⁾ oraz rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽⁴⁾, w celu stwierdzenia, czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub inne nielegalne działanie mające wpływ na interesy finansowe Unii w związku z umową o udzielenie dotacji lub decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanym na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, umowy o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowy w sprawie zamówienia, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji wynikające z wdrożenia niniejszego rozporządzenia zawierają przepisy wyraźnie uprawniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów, kontroli na miejscu i inspekcji, zgodnie z odpowiednimi kompetencjami tych organów.

TYTUŁ III

ZASADY DOTYCZĄCE OBYWATELSTWA I POCHODZENIA W ODNIESIENIU DO POSTĘPOWAŃ O UDZIELENIE ZAMÓWIENIA PUBLICZNEGO, PRYZYNIANIE DOTACJI I INNYCH PROCEDUR UDZIELANIA ZAMÓWIEŃ

Artykuł 8

Zasady wspólne

1. Postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, przyznanie dotacji i inne procedury udzielania zamówień w związku z działaniami finansowanymi na rzecz stron trzecich na mocy niniejszego rozporządzenia są otwarte dla wszystkich osób fizycznych będących obywatelami kraju kwalifikującego się oraz dla osób prawnych mających faktyczną siedzibę w tym kraju określonych dla mającego zastosowanie instrumentu w niniejszym tytule, a także dla organizacji międzynarodowych.

Osoby prawne mogą obejmować organizacje społeczeństwa obywatelskiego, takie jak pozarządowe organizacje typu non-profit i niezależne fundacje polityczne, organizacje społeczności lokalnych, a także niekomercyjne agencje, instytucje i organizacje sektora prywatnego oraz ich sieci na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i międzynarodowym.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

2. W przypadku działań współfinansowanych wspólnie z partnerem lub innym darczyńcą lub realizowanych za pośrednictwem państwa członkowskiego w drodze zarządzania dzielonego, lub za pośrednictwem funduszu powierniczego utworzonego przez Komisję, kraje kwalifikujące się zgodnie z zasadami stosowanymi przez tego partnera, innego darczyńcę lub państwo członkowskie lub określonymi w akcie założycielskim funduszu powierniczego, również się kwalifikują.

W przypadku działań realizowanych przez jeden z podmiotów, któremu powierzono zarządzanie pośrednie, należący do kategorii wymienionych w art. 58 ust. 1 lit. c) ppkt (ii)–(viii) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, kraje kwalifikujące się zgodnie z zasadami stosowanymi przed dany podmiot również się kwalifikują.

3. W przypadku działań finansowanych w ramach jednego z instrumentów oraz dodatkowo w ramach innego unijnego instrumentu na rzecz działań zewnętrznych, w tym Europejskiego Funduszu Rozwoju, kraje określone w dowolnym z tych instrumentów uznaje się za kwalifikujące się do celów tych działań.

W przypadku działań o charakterze ogólnosiwiatowym, regionalnym lub transgranicznym finansowanych w ramach jednego z instrumentów, kraje, terytoria i regiony objęte danym działaniem można uznać za kwalifikujące się do celów tego działania.

4. Wszystkie dostawy nabyte na podstawie umowy w sprawie zamówienia lub zgodnie z umową o udzielenie dotacji, finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia, muszą pochodzić z kwalifikującego się kraju. Mogą one jednak pochodzić z dowolnego kraju, gdy kwota takich nabywanych dostaw jest poniżej progu określonego dla stosowania procedury konkurencyjnej z negocjacjami. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „pochodzenie” zdefiniowany jest w art. 23 i 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾ i innych aktach ustawodawczych Unii regulujących niepreferencyjne pochodzenie.

5. Przepisy niniejszego tytułu nie mają zastosowania — ani nie stwarzają ograniczeń pod względem obywatelstwa — w odniesieniu do osób fizycznych zatrudnionych na podstawie umowy o pracę lub innego rodzaju umów przez kwalifikującego się wykonawcę lub, w stosownych przypadkach, podwykonawcę.

6. Aby wspierać lokalny potencjał, rynki i zakupy, priorytowo traktuje się wykonawców lokalnych i regionalnych, gdy rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 przewiduje udzielenie zamówienia na podstawie jednej oferty. We wszystkich pozostałych przypadkach udział wykonawców lokalnych i regionalnych wspiera się zgodnie ze stosownymi przepisami tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.12.1992, s. 1).

7. Zakres kwalifikowalności, określony w niniejszym tytule, można ograniczyć pod względem przynależności państwowej, geograficznej lokalizacji lub charakteru wnioskodawców, jeżeli ograniczenia takie są wymagane ze względu na szczególny charakter i cele działania i jeżeli są one uzasadnione koniecznością jego skutecznej realizacji. Ograniczenia te mogą być stosowane w szczególności do udziału w postępowaniach o udzielenie zamówienia w przypadku działań dotyczących współpracy transgranicznej.

8. Osoby fizyczne i prawne, którym udzielono zamówień, przestrzegają mających zastosowanie przepisów środowiskowych, w tym postanowień wielostronnych umów środowiskowych oraz uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym podstawowych norm pracy⁽²⁾.

Artykuł 9

Kwalifikowalność w ramach DCI, ENI i Instrumentu Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi

1. Do finansowania w ramach DCI, ENI i Instrumentu Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi kwalifikują się oferenci, wnioskodawcy i kandydaci z następujących krajów:

a) państw członkowskich, beneficjentów wymienionych w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 231/2014 oraz umawiających się stron porozumienia w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego;

b) w przypadku ENI — krajów partnerskich objętych ENI, a także Federacji Rosyjskiej, pod warunkiem zastosowania właściwej procedury przewidzianej w międzynarodowych i transgranicznych programach współpracy, w których uczestniczą;

c) krajów i terytoriów rozwijających się, uwzględnionych w wykazie państw odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej opublikowanym przez OECD-DAC („wykaz państw odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej”), które nie są członkami grupy G-20, a także krajów i terytoriów zamorskich objętych decyzją Rady 2001/822/WE⁽³⁾;

d) krajów rozwijających się, uwzględnionych w wykazie państw odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej, które są członkami grupy G-20, oraz innych krajów i terytoriów, gdy są one beneficjentami działania finansowanego przez Unię w ramach instrumentów objętych zakresem niniejszego artykułu;

⁽²⁾ Podstawowe normy pracy MOP, konwencje dotyczące wolności związkowej, konwencje o rokowaniach zbiorowych, o zniesieniu pracy przymusowej i obowiązkowej, zniesieniu dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu, a także zniesienia pracy dzieci.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2001/822/WE z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską („Decyzja o Stowarzyszeniu Zamorskim”) (Dz.U. L 314 z 30.11.2001, s. 1).

e) krajów, którym Komisja przyznaje dostęp do pomocy zewnętrznej na zasadzie wzajemności. Dostęp na zasadzie wzajemności można przyznać na ograniczony okres przynajmniej jednego roku, pod warunkiem że dany kraj uzna, na równych warunkach, kwalifikowalność podmiotów z Unii i z krajów kwalifikujących się w ramach instrumentów objętych zakresem niniejszego artykułu. Komisja decyduje o przyznaniu dostępu na zasadzie wzajemności i czasie jego trwania zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2, i po konsultacjach z zainteresowanym krajem odbiorcą pomocy/krajami odbiorcami pomocy; oraz

f) krajów członkowskich OECD, w przypadku zamówień realizowanych w krajach najsłabiej rozwiniętych lub w głęboko zadłużonych krajach ubogich, uwzględnionych w wykazie państw odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej.

2. Oferenci, wnioskodawcy i kandydaci z niekwalifikujących się krajów lub dostawy niekwalifikującego się pochodzenia mogą zostać uznane przez Komisję za kwalifikujące się:

a) jeżeli dany kraj ma tradycyjne gospodarcze, handlowe lub geograficzne powiązania z sąsiednimi krajami beneficjentami; lub

b) w razie wystąpienia nagłej konieczności lub niedostępności produktów i usług na rynku danego kraju, lub też w innych należycie uzasadnionych przypadkach, w których zastosowanie zasad kwalifikowalności uniemożliwiłoby lub nadmiernie utrudniłoby realizację projektu, programu lub działania.

3. W przypadku działań realizowanych w ramach zarządzania dzielonego, właściwe państwo członkowskie, któremu Komisja przekazała zadania wykonawcze, jest uprawnione do uznawania w imieniu Komisji za kwalifikujących się oferentów, wnioskodawców i kandydatów z niekwalifikujących się krajów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, lub towarów niekwalifikującego się pochodzenia, o których mowa w art. 8 ust. 4.

Artykuł 10

Kwalifikowalność w ramach IPA II

1. Do finansowania w ramach IPA II kwalifikują się oferenci, wnioskodawcy i kandydaci z następujących krajów:

a) państw członkowskich, beneficjentów wymienionych w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 231/2014, umawiających się stron porozumienia w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego i krajów partnerskich objętych ENI; oraz

b) krajów, którym Komisja przyznała dostęp do pomocy zewnętrznej na zasadzie wzajemności na warunkach określonych w art. 9 ust. 1 lit. e).

2. Oferenci, wnioskodawcy i kandydaci z niekwalifikujących się krajów lub towary niekwalifikującego się pochodzenia mogą być uznane przez Komisję za kwalifikujące się w przypadkach wystąpienia nagłej konieczności lub niedostępności produktów i usług na rynkach danych krajów, lub też w innych należycie uzasadnionych przypadkach, w których zastosowanie zasad kwalifikowalności uniemożliwiłoby lub nadmiernie utrudniłoby realizację projektu, programu lub działania.

3. W przypadku działań realizowanych w ramach zarządzania dzielonego, właściwe państwo członkowskie, któremu Komisja przekazała zadania wykonawcze, jest uprawnione do uznawania w imieniu Komisji za kwalifikujących się oferentów, wnioskodawców i kandydatów z niekwalifikujących się krajów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, lub towarów niekwalifikującego się pochodzenia, o których mowa w art. 8 ust. 4.

Artykuł 11

Kwalifikowalność w ramach EIDHR i Instrumentu na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju

1. Bez uszczerbku dla ograniczeń wynikających z charakteru i celów działań określonych w art. 8 ust. 7, w ramach EIDHR i Instrumentu na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju udział w postępowaniach o udzielenie zamówienia lub przyznanie dotacji i w naborze specjalistów jest otwarty bez ograniczeń.

2. W ramach EIDHR do finansowania zgodnie z art. 4 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 6 ust. 1 lit. c) kwalifikują się następujące organy i podmioty:

a) organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w tym pozarządowe organizacje typu non-profit i niezależne fundacje polityczne, organizacje społeczności lokalnych i niekomercyjne agencje, instytucje i organizacje sektora prywatnego oraz ich sieci na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i międzynarodowym;

b) niekomercyjne agencje, instytucje i organizacje sektora publicznego oraz ich sieci na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i międzynarodowym;

c) krajowe, regionalne i międzynarodowe organy parlamentarne, o ile wymaga tego realizacja celów EIDHR, a proponowane działanie nie może być finansowane z wykorzystaniem innego instrumentu;

d) międzynarodowe i regionalne organizacje międzyrządowe;

e) osoby fizyczne, podmioty niemające osobowości prawnej oraz, w wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, inne organy lub podmioty niewymienione w niniejszym ustępie, o ile wymaga tego realizacja celów EIDHR.

Artykuł 12

Monitorowanie i ocena działań

1. Komisja regularnie monitoruje podejmowane działania i dokonuje przeglądu postępów w realizacji założonych celów, co obejmuje także efekty i wyniki. Komisja przeprowadza również ocenę skutków i skuteczności swoich sektorowych polityk i działań oraz skuteczności programowania, w stosownych przypadkach za pomocą niezależnych ocen zewnętrznych. Odpowiednio uwzględniane są wnioski Parlamentu Europejskiego lub Rady o przeprowadzenie niezależnych ocen zewnętrznych. Oceny opierają się na zasadach dobrych praktyk OECD-DAC i mają służyć ustaleniu, czy osiągnięte zostały szczególne cele, w stosownych przypadkach z uwzględnieniem równości płci, oraz sformułowaniu zaleceń mających usprawnić przyszłe działania. Oceny te przeprowadza się na podstawie wcześniej zdefiniowanych, jasnych, przejrzystych i, w stosownych przypadkach, właściwych dla danego państwa i mierzalnych wskaźników.

2. Za pośrednictwem właściwego komitetu, o którym mowa w art. 16, Komisja przesyła swoje sprawozdania z oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i państwom członkowskim. Poszczególne oceny mogą być omawiane w tym Komitecie na wniosek państw członkowskich. Wyniki uwzględnia się podczas projektowania programu i przydziału zasobów.

3. W proces oceny unijnej pomocy udzielanej na mocy niniejszego rozporządzenia Komisja włącza w odpowiednim stopniu wszystkie właściwe zainteresowane strony, a w stosownych przypadkach może dążyć do przeprowadzenia wspólnych ocen z państwami członkowskimi i partnerami w działaniach na rzecz rozwoju.

4. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 13, odzwierciedla najważniejsze doświadczenia i działania podjęte w następstwie zaleceń zawartych w ocenach przeprowadzanych w poprzednich latach.

TYTUŁ IV

INNE WSPÓLNE PRZEPISY

Artykuł 13

Sprawozdanie roczne

1. Komisja ocenia postępy w realizacji środków unijnej zewnętrznej pomocy finansowej i począwszy od 2015 r. co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z realizacji celów każdego rozporządzenia, z wykorzystaniem wskaźników pozwalających zmierzyć osiągnięte wyniki i skuteczność odpowiedniego instrumentu. Sprawozdanie to jest również przekazywane Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów.

2. Sprawozdanie roczne zawiera informacje za rok poprzedni dotyczące finansowanych działań, wyników monitorowania i oceny, zaangażowania stosownych partnerów oraz wykonania zobowiązań budżetowych i środków na płatności w podziale na kraje, regiony i sektory współpracy. Ocenia się w nim rezultaty unijnej pomocy finansowej, w miarę możliwości z wykorzystaniem konkretnych i mierzalnych wskaźników odzwierciedlających rolę pomocy w realizacji celów poszczególnych instrumentów. Jeśli chodzi o współpracę na rzecz rozwoju, w sprawozdaniu ocenia się także, w miarę możliwości i w stosownych

przypadkach, przestrzeganie zasad skuteczności pomocy, w tym w odniesieniu do innowacyjnych instrumentów finansowych.

3. Sprawozdanie roczne, które zostanie przygotowane w 2021 r., musi zawierać skonsolidowane informacje ze sprawozdań rocznych odnoszących się do okresu 2014–2020 dotyczące wszelkiego finansowania regulowanego niniejszym rozporządzeniem, w tym informacje o zewnętrznych dochodach przeznaczonych na określony cel oraz wkładach na rzecz funduszy powierniczych; musi również zawierać podział wydatków według kraju beneficjenta, wykorzystania instrumentów finansowych, zobowiązań i płatności.

Artykuł 14

Wydatki na działania w dziedzinie klimatu i różnorodności biologicznej

Roczne kwoty ogólnych wydatków związanych z działaniami w dziedzinie klimatu i różnorodności biologicznej są szacowane w oparciu o przyjęte indykatywne dokumenty programowe. Środki finansowe przydzielane w kontekście instrumentów są objęte rocznym systemem identyfikacji opartym na metodyce OECD („wskaźniki z Rio”) — co nie wyklucza zastosowania dokładniejszych metod, o ile są one dostępne — włączonym do obowiązującej metodyki zarządzania wynikami programów Unii; system ten służy określeniu wysokości wydatków związanych z działaniami w dziedzinie klimatu i różnorodności biologicznej na poziomie programów działania oraz środków indywidualnych i środków specjalnych, o których mowa w art. 2 ust. 1, a także ich ujmowaniu w ocenach i sprawozdaniu rocznym.

Artykuł 15

Zaangażowanie zainteresowanych podmiotów z krajów beneficjentów

Komisja — każdorazowo gdy jest to możliwe i stosowne — zapewnia, by podczas procesu wdrażania należycie zasięgnięto opinii stosownych zainteresowanych podmiotów z krajów beneficjentów, w tym organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych, a także by podmioty te miały terminowy dostęp do właściwych informacji pozwalających im odgrywać istotną rolę w tym procesie.

TYTUŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomagają komitety utworzone w ramach instrumentów. Komitety te są komitetami w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy opinia komitetu ma zostać uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, jeżeli przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniosą o to zwykłą większością głosów jego członkowie.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy opinia komitetu ma zostać uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, jeżeli przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniosą o to zwykłą większością głosów jego członkowie.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

Przyjęta decyzja pozostaje w mocy w okresie obowiązywania przyjętego lub zmienionego dokumentu, programu działania lub środka.

5. Obserwator z EBI bierze udział w posiedzeniach komitetu, na których omawiane są sprawy dotyczące EBI.

Artykuł 17

Przegląd śródkresowy oraz ocena instrumentów

1. Komisja przedkłada sprawozdanie z przeglądu śródkresowego dotyczące wdrożenia każdego z instrumentów i wdrożenia niniejszego rozporządzenia nie później niż dnia 31 grudnia 2017 r. Sprawozdanie obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2017 r. i koncentruje się na osiągnięciu celów każdego instrumentu, z wykorzystaniem wskaźników pozwalających zmierzyć osiągnięte wyniki i skuteczność instrumentów.

W sprawozdaniu tym uwzględnia się ponadto — z myślą o osiągnięciu celów każdego z instrumentów — wartość dodaną każdego z nich, możliwości uproszczenia, wewnętrzną i zewnętrzną spójność, w tym komplementarność i synergie między instrumentami, dalszą zasadność wszystkich celów, oraz wkład środków w spójne działania zewnętrzne Unii i, w stosownych przypadkach, w realizację unijnych priorytetów w zakresie inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu. Uwzględnia ono również wszelkie ustalenia i wnioski dotyczące długoterminowego wpływu instrumentów. Sprawozdanie zawiera również informacje na temat efektu mnożnikowego osiągniętego przez środki finansowe w ramach każdego z instrumentów finansowych.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
D. KOURKOULAS
Przewodniczący

Sprawozdanie to jest przygotowywane w konkretnym celu, jakim jest usprawnienie wdrażania pomocy Unii. Stanowi ono podstawę decyzji w zakresie przedłużania, zmiany lub zawieszenia różnych rodzajów działań realizowanych w ramach instrumentów.

Sprawozdanie to zawiera również skonsolidowane informacje ze stosownych sprawozdań rocznych dotyczące wszelkiego finansowania regulowanego niniejszym rozporządzeniem, w tym informacje o zewnętrznych dochodach przeznaczonych na określony cel oraz wkładach na rzecz funduszy powierniczych; zawiera również podział wydatków według kraju beneficjenta, wykorzystania instrumentów finansowych, zobowiązań i płatności.

Komisja przygotowuje końcowe sprawozdanie z oceny dotyczące lat 2014–2020 w ramach przeglądu okresowego kolejnego okresu finansowego.

2. Sprawozdanie z przeglądu śródkresowego, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy, przedkłada się Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach, wraz z wnioskami ustawodawczymi przewidującymi wprowadzenie do instrumentów oraz niniejszego rozporządzenia niezbędnych zmian.

3. Podstawą oceny stopnia realizacji celów są wartości wskaźników z dnia 1 stycznia 2014 r.

4. Komisja wymaga od krajów partnerskich przekazania wszystkich niezbędnych danych i informacji umożliwiających monitorowanie i ocenę danych środków w świetle międzynarodowych zobowiązań w zakresie efektywności pomocy.

5. Wyniki i wpływ instrumentów w dłuższej perspektywie oraz trwałość ich efektów ocenia się zgodnie z zasadami i procedurami monitorowania, oceny i sprawozdawczości mającymi zastosowanie w danym momencie.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie stosowania aktów wykonawczych ustanawiających przepisy w celu wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)

Komisja Europejska uznaje, że przepisy w celu wdrażania programów współpracy transgranicznej określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym wspólne zasady i procedury wdrażania instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych UE i innych specjalnych, bardziej szczegółowych przepisów wykonawczych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Europejski Instrument Sąsiedztwa i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) mają na celu uzupełnienie aktu podstawowego i powinny być w związku z tym aktami delegowanymi przyjmowanymi na podstawie art. 290 TFUE. Komisja Europejska nie wniesie sprzeciwu wobec przyjęcia tekstu uzgodnionego przez współprawodawców. Komisja Europejska przypomina jednak, że kwestia rozgraniczenia między art. 290 a 291 TFUE jest obecnie rozpatrywana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie dotyczącej produktów biobójczych.

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie środków powracających

Zgodnie ze zobowiązaniami określonymi w art. 21 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 Komisja Europejska umieści w projekcie budżetu linię budżetową obejmującą wewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel i — w miarę możliwości — określi kwotę takich dochodów.

Władza budżetowa będzie powiadamiana o kwocie zgromadzonych zasobów corocznie w trakcie planowania budżetu. Wewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel zostaną ujęte w projekcie budżetu jedynie w zakresie, w jakim ich kwota jest pewna.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zawieszenia pomocy przyznawanej na mocy instrumentów finansowych

Parlament Europejski zauważa, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) nie zawierają żadnego wyraźnego odwołania do możliwości zawieszenia pomocy, w przypadku gdy państwo beneficjent nie przestrzega podstawowych zasad określonych w odnośnym instrumencie, a przede wszystkim zasad demokracji, rządów prawa i poszanowania praw człowieka.

Parlament Europejski uważa, że każde zawieszenie pomocy w ramach tych instrumentów prowadziłyby do modyfikacji ogólnego systemu finansowego uzgodnionego w drodze zwykłej procedury ustawodawczej. Jako współprawodawca i jeden z dwóch organów władzy budżetowej Parlament Europejski jest w związku z tym uprawniony do pełnego korzystania w tym zakresie ze swoich prerogatyw, gdyby taka decyzja miała zostać podjęta.
